



“காட்டிலயிரிந்து..!”

ஓர் நிலையிலின்று அந்தச் சுவரகும் இந்தச் சுவரகும் இடையில் வீச்சாக நடந்தான்.. கதைத் தொலைபேசியை எடுத்து அதே விசையில் இலக்கங்களை அழுத...தி..னான்.

“சரி...ஸ்பொட்டுக்கு வந்தாச்சு..! ஆள் இருக்கிறார்..!”

அந்தப் பதில் என்னசைச் சட்டெனக் கதிரயிலிருந்து எழுப்பியது.

பொக்கட்டிலிருந்து ஓர் அட்டையை எடுத்து அதில் இருந்த இலச்சினையைக் காட்டித் தன்னையடையாளப்படுத்தினான். என்னையும் ஓர் கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டு.. தொலைபேசியில் இன்னும் சிலரை எடுத்து, ஸ்பொட் அது இது என்று தகவல்கள் சொன்னான். உண்மையில் அப்படியாருடனும் பேசுகிறானா அல்லது என்னை மிரட்டுகிற முயற்சியா என ஓர் கணம் யோசித்தனே. அந்த யோசனை நீடிக் கமுதலே.. அவனது கையில் ஓர் கையடக்கத் துப்பாக்கி! கண் இமைக்கும் நேரத்தில் தனது பொக்கட்டினுள்ளோ.. சரேட் மறவிலோ இருந்து அதை எப்பி எடுத்தான்? அது ஓர் மந்திரவித்தை போலிருந்தது. சரியாகத் தெரியமுதலே.. என்னை ஓர் உலுக்கு உலுக்கிவிட்டு அவனது மற கைக்கு மாறி மறவிடத்துக்குப் போனது.

நான் கொஞ்சம் தடுமாறித்தான் போனேன். எனினும் அதைப் பரிந்துபட்டதாமல்.. (சிறிய துப்பாக்கிதானே..! என்ன சயெத்துவிடப்போகிறது என்ற) அசட்டுத்துணிவுடன்..

“தம்பி அவசரப்படாமல் இதிலை இருங்கோ..!”

...கதிரயை அவனுக்கு அண்மையாக இழுத்து வதைத்தனே.

“நான் இங்க இருக்கிறதுக்கு வரவில்ல.. வளிக்கிடுங்க இப்ப..! வளியில வான் நிக் குது... உங்களகைக் கொண்டுபோக வந்திருக்கிறம்!”

உள்ளே இரத்த ஓட்டம் ஓர்முறை நின்றவிட்டது போன்ற உணர்வில் அதிர்த்தனே. எனினும் நிதானிக் முயன்றனே.

“என்ன விஷயம்.. சொல்லுங்கோ..!”

“பல தடவை உங்களகுகக் கடிதம் போட்டிருக்கிறம்.. நீங்கள் வந்து சந்திக்கையில்.. அதுதான் கொண்டுபோய் விசாரிக்க வேண்டியிருக்கு...!”

ஓர் சடப்பொருளைத் தடுக்கிக்கொண்டுபோக வந்தவன் போன்ற ஸ்டலையில் அவனது பதில் இருந்தது.

“எனக்கு அப்பிடி ஓர் கடிதமும் வரவில்ல.. என்ன காரணம்?.. ஏன் நான் வரவேணும்?”

“அதையெல்லாம் அங்கை போய்ப் பேசலாம்.. இப்ப நீங்க வரப்போறீங்களா.. இல்லையா?”

இல்லையென்றால் பண்போசாகக் கொண்டுவரவேண்டியிருக்கும்...!”

மீண்டும் ரலிபோனை எடுத்து புரியும் பாஷையில் புரியாதமாதிரித் தகவல்கள் பசீகக் கொண்டிருந்தான். நான் வீட்டுக்குள் திரும்பிப் பார்த்தேன். மனவையோ பிள்ளைகளோ கிட்ட நின்றால் இவன் பசேவது அவர்கள் காதிலும் பட்டுவிடக்கூடும்... அதனால் அவர்களும் குழம்பிப்போய் விடுவார்கள் எனக் கவலையாயிருந்தது.

அப்போது வீட்டுக்குள்ளிருந்து எனது தகப்பனாரின் சரூமும் குரலும், நடந்து வரும் காலபிச் சத்தமும் கேட்டது. அவர் வயசானவரென்றாலும் கம்பீரமான மனசன். இரூமுவது சரூமுவதுகூட நாலு வீடுகளுக்கும் கேட்கக்கூடியதாயிருக்கும். அதனால் அக்கம்பக்கத்து வீடுகள் கூடக் கொஞ்சம் அடக்கம்! அப்படிப்பட்டவரின் குரல் அவனையும் அச்சுறுத்தியிருக்கவேண்டும். சரூமல் சத்தம் கேட்டதும் அவனது கைசட்டென நிவலவரென இழுத்த..

“தம்பி..தம்பி..! அது என்ற அப்பா..! வயசானவர்.. வருத்தக்காரன்..” (அதனால் அவரை மன்னித்துவிடுங்கோ எனக் களாமல் கேட்டுக்கொண்டேன்) அப்பா வயசானவராகவும் வருத்தக்காரனாகவும் இருந்தது நல்லதாகப்போய் விட்டது! அவரை அவன் மன்னித்தருளினான்.

அப்பா இங்கிதம் திரிந்தவர். வளியில் காற்றோட்டமாக அமர்வதற்கு வந்தவர்.. நான் யாருடனோ பசீகக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் திரும்பவும் உள்ளே போய் விட்டார். வீட்டில் யாரையும் குழப்பமடையச் செய்யாமல் இவனைச் சமாளிக்கவேண்டும் என்ற கலக்கம் என மனதை குழப்பிக்கொண்டிருந்தது. இவன் உண்மையில் யாராக இருக்கும் என்று உள்ளே மனம் கணக்குப்போட்டது. ஏதோ ஒரு இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவனென்று அடையாளம் காட்டினான். அது உண்மையாகவும் இருக்கலாம். அல்லது வேறு யாராவது பணம் பறிக் கும் கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவனாகவும் இருக்கலாம். அப்படியுமில்லாமல் மக்களின் உளவியல்கை; குழப்புவதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு அனுப்பப்படும் குழக்களைச் சேர்ந்தவனாகவும் இருக்கலாம். எப்படிப்பட்டவனாயிருந்தாலும் துப்பாக்கி வதை திருக்கும் ஆளதைத் தந்திரமாகத்தான் கையாளவேண்டும்.

“தம்பி.. நானும் வருத்தக்காரன்.... நஞ்சு நோவாக்கு குளிசை எடுக்கிறனான். அங்க.. இஞ்ச ஒரு இடமும் வரலோது.. உங்களாக்கு என்ன வேணும்.. சொல்லுங்கோ..?” (வருத்தக்காரன் என்று சொன்னால் ஆள் மடங்கிவிடுவான் போலிருக்க!)

“நாங்கள் கேட்டு எழுதின தொகை காசை நீங்கள் கொண்டுவந்து தரவில்ல.. அதுதான் இப்ப வந்திருக்கிறம்...”

“காசா.., எவ்வளவு..?”

“இரூபது லட்சம்..!”

நான் அப்படியே பொத்தனைக் கதிரையில் அமர்ந்தேன். வாய் மூடிக் கொண்டது. மச்சை அதிகமாக உள்ளிழுத்து மீண்டும் இயல்புநிலைக்கு வர முயன்றேன். நான் ஏதும் பசோதிருக்க அவன் தொடர்ந்து பசீகக் கொண்டிருந்தான்.

“உங்களைப்பற்றின எல்லா விபரங்களும் எங்களுக்குத் தெரியும்.. உங்கட வருமானம் எவ்வளவு என்று தெரியும்.. புலனாய்வுமூலம் எல்லா விபரங்களும்”

எடூத் திருக்கிறம் .!”

வங்கியிலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. அடகு வதைத் திருந்த நகை நட்டுக்கள் காலம் கடந்தும் மீ ட்கப்படாமையால் ஏலம் விடப்போகிறார்கள். அவற்றை மீ ட்பதற்கு பணத்தலைப் புரட்டும் வழி திரியாமல், அப்படியே ஏலம்போக விட்டாவிடலாமா.. அந்த முடிவை எந்த முகத்தை வதைத்துக்கொண்டு மனைவியிடம் சொல்வது என்றெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தனே. அப்போதுதான் இவன் வந்தான். இப்போது இவனுக்குத் தவேயான பணத்தை எங்கே புரட்டாவது?

“தம்பி.. நீங்கள் நின்கைக்கிறமாதிரி நான் காசுக்காரனில்லை.. எனர் பிரச்சனைகள் எனக்குத்தான் திரியும்..”

“உங்களுக்கு பிள்ளைகள்.. எத்தனைபேர் என்றும் திரியும்.. அவை பபிக்கப்போய் வாற இடங்கள் எல்லாம் எங்களுக்குத் திரியும்.. சும்மா பசே நேரத்தை மினக்கெடுத்துத் தாமல் அங்க வந்து உங்கட பிரச்சனையைச் சொல்லுங்க.. அதுதான் உங்கட பிள்ளையளக்கும்; பாதுகாப்பு..”

அடூத்த அடி! எனக்குக் கொஞ்ச நஞ்சுமிருந்த மிச்சும் நின்றாவிடும் போலிருந்தது.

என் மனைவி ஓர் அப்பிராணி. என்னையாராவது காணவோ சந்திக்கவோ வந்தால்.. நான் அவர்களுடன் பசேக்கொண்டிருக்கும் போது நல்ல வகையில் தனீர் தயாரித்துக்கொண்டு வந்துவிடுவாள்... விருந்தோம்பல்!

மனைவி அவ்வாறு தனீர் ரத் தட்டாடன் வந்ததும் நான் அவசரப்பட்டா எழுந்து அவளிடமிருந்து அதை வாங்கினேன்... “உள்ளுக்குப் போங்கோ.. உள்ளுக்குப் போங்கோ...” என கண் சமிக்ஞையில் திரிவித்தனே. தனீர் ரத் தட்டா உராக் கொண்டதுபோல என்கையில் படபடத்தது. எனது வித்தியாசத்தை அவள் புரிந்திருக்கவேண்டும்.. “ஆராள.. வந்திருக்கிறதா?” என முகப்பாஷையில் கேட்டாள்.

“திரிஞ்ச ஆளத்தான்.. பிறகு சொல்லுறன்.. போங்கோ!” என அதே பாஷையிற் திரிவித்தனே.

தனீர் ரகைக் கொண்டுவந்து அவனிடம் நீ ட்டினனே.

“வண்டாம்.. இப்படிப் போற இடங்களிலை.. நாங்க... ஒன்றும் குபிக்கிற பழக்கமில்ல..!”

“பரவாயில்லை.. குடியுங்கோ.. அதிலை நஞ்சு கிஞ்சு ஒன்றும் போடயில்லை..! வீ ட்டுக்கு வந்திருக்கிறீங்கள்;.. களைச்சுப்போயிருக்கிறீங்கள்;..! மதுலிலை ரீ யகை குடியுங்கோ!”

புற்றினுள் இருக்கும் நச்சுப் பாம்பு போல அவனது பொக்கட்பினுள் இருக்கும் கதைத்துப்பாகி எந்த நேரத்தில் சீறிக்கொண்டு வருமோ என்ற எச்சரிக்கையுணர்வில் மிகவும் மரியாதையாகவே அவனிடத்தில் எனது நடவடிக்களை மறே கொண்டனே. அவன் தனீர் ரதைத் தன்கையில் வாங்கிக்கொண்டு, நான் சொல்லாமலே கதிரையில் அமர்ந்தான். உண்மையிலேயே பயல்களைத்துப்போயிருக்கிறான்; போற்தான் திரிகிறது.

Written by - சூதாராஜ் -

Tuesday, 17 November 2015 21:17 - Last Updated Tuesday, 17 November 2015 21:22

நானும் சந்திரப்பத்தபைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அவனிடம் பச்சைக் கொடுத்துனே. சில கருத்துக்களைக் கபறினனே. சில களேவிகளைக் கட்டினே. அவனும் அதற்கறேறவாறு பச்சினான்.

“என்ன... பிரதர்.. இப்பிடி நாங்கள் போற இடங்களிலை பயத்தில மச்சே விடமாட்டாங்கள்... நீங்கள்.. என்னெனடால் ஆற அமர்ந்திருந்து பச்சை நீங்கள்?”

“பயந்து என்ன தம்பி சய்யிறதா?... வாழும் வரகைக்கும் இப்பிடி எத்தினை பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளவேண்டியிருக்கு! பாரக்கப்போனால்... எல்லாம் உயிர் வாழிறதற்குக்கான.. ஒருத்தரை ஒருத்தர் ஈவிரக்கமின்றி அழிக்கிற போராட்டம்தான்..! எப்பவோ ஒருநாள் நானும் சாகத்தான் போறேன்... நீங்களும் சாகத்தான் போறீங்கள்.. அது இண்டகைக்கு நடந்தாலென்ன?.. பிறகு நடந்தாலென்ன..!”

ஒருவித எரிச்சலுடனும், விரகதியுணர்வுடனும் தான் இவ்வாறு கபறினனே. என்றாலும் உள்ளே பயம் இருந்தது. கொடுப்பதற்கு என்னிடம் பணம் இல்லை. இவன் என்னகைக் கொண்டுபோய்த் தட்டிவிட்டால்...? என்னெனகைகளை எதிர்காலம் அநாதரவாகப் போய்விடும்..! நானில்லாத நாட்களை எப்படி எதிர்கொள்;வார்கள்..? ஆகவே எனது உயிரை எப்படியாவது தக்கவதைக்குக்கொள்ளவேண்டும்...! அப்பனே, அப்படி என்னகை ஓரக்கண்ணால் பாரக்காதே..!

அவன் தலையைப்பச்சியில் எனக்குக் கட்டிகாத தலையிற்பச்சிக்கொண்டிருந்தான்.

அவனுடன் சற்று சமாதானமான முறையில் எனது கஷ்டநஷ்டங்களை எடுத்துச் சொல்லிப் பார்த்தாலென்ன? சமாதானப் பச்சைவார்த்தைகள் வற்றியளிக்கிறதா... தலையிலில் முடியுமா என்பது வறே விடயம். அறலீஸ்ட் முயன்றாவது பாரக்கலாமே..?

“என்னபைப்பற்றின விபரங்களைச் சகேரித்த உங்கடபுலனாய்வுக்கு எனக்குத் தொழிலிலை ஏற்பட்ட நஷ்டங்கள்.. கடன் பிரச்சனைகளைப்பற்றித் தெரியவரவில்லையா..?”

எனது இந்த எதிர்பாராத களேவியினால் சற்றும் மனம் தளராதிருந்த அவன் கொஞ்சம் தடும்மாறினான். என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சும்மா கதை விடாதயைங்கள்.. ஐயா..” - ஆழம் பார்த்தான்.

“அப்ப.. உங்கடபுலனாய்வுக்கு சரியான தகவல் கிடைக்கவில்ல.. தம்பி..! வளையில கட்டால் இந்த ஆளுக்கு என்ன குறை எண்டுதான் சொல்லுவாங்கள்.. என்ற கஷ்டங்களை நான் வளையில காட்டிற்றதில்லை.. ஆனால் கடன் சும்மையால நாளும் பொழுதும் நான் படுகிற வேதனை எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்...!”

ஒரு வேகத்தில் அல்லது கோபத்தில் நான் கபறிய வார்த்தைகள் என்னகைக் கொஞ்சம் உணர்ச்சிவசப்படுத்தியது. கண்கள் பனித்தும் விட்டது. அதை அவன் கவனித்திருக்கவேண்டும்.

“இல்ல இல்ல.. அது.. அது.. எங்களாக்கு எல்லாம் தெரியும்... கடனா?.. எவ்வளவு..?”

Written by - சூதாராஜ் -

Tuesday, 17 November 2015 21:17 - Last Updated Tuesday, 17 November 2015 21:22

“தெரிஞ்சுகொண்டும் தானா இவ்வளவு தொகை காசு ககேக்கிறீங்கள்?.. எனக்கு ஏற்கனவே அம்பது லட்சத்துக்கு மலே கடன் இருக்க..!”  
இதனைக் கபி நிவிட்டு அவனது முகத்தையார்ந்தனே. அவன் மெளனமாயிருந்தான். சற்றே நேரத்தின் பின் கட்டான் @ “இவ்வளவு கடன் ஏறும் வரையும் என்ன செய்தீங்கள்?”

நான் பதில் பசோமலிருந்தனே. அதற்கு ஒரு காரணமா தவேபப்டுகிறது? பட்ட கடன்கைக் கட்ட வசதியில்லாவிட்டால் அது தன்பாட்டில் ஏறிக் கொண்டு போகிறது!

எனது மகள் கையிற்புத்தகத்துடன் வளையே வந்தாள். ரியசனுக்குப் போகிறாள். அவளுக்கு இங்கு நடக்கும் கபித்துக்கள் ஒன்றும் தெரிந்திருக்கவில்லை! ஒரு பாபமும் அறியாமல்.. “பேயிட்டு வாறன் அப்பா..!” என்றவாறே நடந்தாள். அது அவனுக்கும் கட்டிருக்கும். மகள் வளையறும் வரை பசோமற் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் ரலிபோனை எடுத்து இலக்கங்களை அழுத்தி காதில் வைத்தான். ‘ஐயையோ... மகள் வளையே போகிறாளே..! இவன் வாகனத்துடன் நிற்கும் தனது கபிட்டாளிகளுக்கு ஏதாவது தகவல் கொடுக்கிறானோ..?’  
அவசரப்பட்டது எழுந்து பிள்ளையை நிறுத்துவதற்கு முற்பட்டனே.

“பதறாமல் இருங்கள்.. ஐயா... நான் வறே விஷயம் பசேறன்..”

மகளும் வளையறேப் போய்விட்டாள்.

எனக்கு இருக்கை கொள்ளவில்லை. இவன் சொல்வதை நம்பமுடியாது. எப்படியாவது மகளைப் போகாமற் தடுத்து திருக்கவணட்டும். இப்போது பிள்ளைக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்து விடுமோ என்ற பயம் மலேமூந்து நடுஞ்சை அழுத்தியது.

மலேமும் நேரத்தைக் கடத்தக்கப்டாது. இவனுக்கு ஏதாவது ஒரு தொகையைத் தருவதாகச் சம்மதித்து பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவு கட்டிவிடுவோம் என முடிவெடுத்தனே. காசையாரிடமாவது மாறிக் கொடுக்கலாம்.

“தம்பி.. நீங்கள் கட்ட தொகையைத் தரக்கபடிய நிலமையில்.. நான் இல்ல.. ஏதாவது கொஞ்சம் பார்த்துத் தாறன்.. பிரச்சனைப் படுத்து தாதையுங்களோ..!”

“கொஞ்சக் காசினறால் எவ்வளவு?”

“அதை நீங்கள் தான் சொல்லவணும்... என்ற நிலமையை நான் சொல்லியிட்டன்...”

அவனது தலை ஒரு பாவனையில் அசைந்தது. யோசிக்கிறான் போலிருக்கிறது.. இறங்கி வருவானோ...?

“..அதைப் பற்றி நான் முடிவெடுக்கலோது.. மலேடத்தில கட்டக்வணும்... கொஞ்சம் பொறுங்கள்...!”

ரலிபோனில் தொடர்பெடுத்தான்.

என்னுடனும் கதை கொடுத்து விசாரணை செய்துகொண்டு இடையிடையே தொலைபேசித் தொடர்புகளிலும் ஈடுபட்டான். தொழில் விபரங்கள்.. தொழிலில் நஷ்டம்

Written by - சூதாராஜ் -

Tuesday, 17 November 2015 21:17 - Last Updated Tuesday, 17 November 2015 21:22

ஏற்பட்டதற்கான காரண காரியங்கள்.. பபோன்ற விபரங்களை விடும் விடும் கடைதான். (ஏற்கனவே புலனாய்வில் எல்லா விபரங்களும் தெரியும் என்று சொன்னானே..!) நானும் இந்த மாதிரி எனது கஷ்ட நஷ்டங்களையாருக்கும் எடுத்துச் சொன்னதில்லை. ஆனால் அந்த நிலமையில் என்னையறியாமலயே சொல்லப்பட்டது.

“சரி.. விஷயத்துக்கு வருவம்.. உங்களால எவ்வளவு தரலும்? பத்து லட்சம்?”

அதைக் கேட்டு ஒரு மௌனச் சிரிப்புத்தான் தோன்றியது என்னிடத்தில்! இவனோடு இனி என்ன பசுவது?

“என்ன பசோமலிருக்கிறீங்க...? சொல்லுங்க...!”

“என்னால் தரக்கூடியது அவ்வளவு பெரிய தொகையில்ல..”

இருபது பத்தாகி.. ஐந்தாகி... பசேசுவார்த்தை எவ்வளவு தொகை என்று பொருந்தி வராமல்.. இழுபட்டு இறுதியில் ஒரு லட்சத்தில் வந்து நின்றது! பணத்தையாரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம் என ஏற்கனவே மனதிற்குள் திட்டமிட்டிருந்தனே. நண்பன் தாண்டவக்கோன்தான் அதற்குச் சரியான ஆள்! கடைக்கும் போதெல்லாம் உதவக்கூடிய பசை உள்ளவன். உதவிக்கு வட்டியுமூண்டு! வட்டிக்கு வட்டியுமூண்டு! எவ்வாறாயினும் அவன்தான் இப்போதைக்கு ஆபத்தானது!

“கொஞ்சம் இருங்கோ தம்பி.. இன்னொரு ஆளிடையிருந்துதான் காசு எடுக்கவேண்டும்.. கோல் பண்ணி ஒழுங்கு பண்ணியிட்டு வாறன்..”

இருக்கையை விட்டு எழுந்து வீட்டுக்குள் போக முற்பட்டனே.

“ஏதாவது புத்திசாலித்தனமாய் செய்யலாமென்று நின்னைச்.. வீணாய் வில்லங்கத்தில் மாட்டிக் கொள்ளவேண்டாம்...!” - எச்சரித்தான்.

(அப்பனே அந்தக் காரணத்துக்காகத்தான் ஆரம்பத்திலிருந்தே நான் ஏதும் புத்திசாலித்தனமாக செய்ய உத்தேசிக்கவில்லை!)

அவன் நினதைத்துத் தயங்குவதுபோல, உள்ளே போய் போஃனில் பொலிஸிற்கும் முறையிடலாம். முன் வீட்டிலிருக்கும் யசாரிடம் சொன்னால் தனது நண்பர்களிடம் வந்தே ஆளையெடுக்கிவிடலாம். ஆனால் தடி எடுத்தவனெல்லாம் இங்கு தண்ட(ல்)காரனாயிருக்கிறான். பின் விளையுங்களையும் யோசித்து இந்த மாதிரி சமயோசிதமாகத்தான் உயிர் வாழவேண்டியிருக்கிறது.

உள்ளே சுவரின் மறுபக்கமாக நின்ற மனைவி எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டாள். கண்கலங்கி நுடங்கினாள்.

“என்ன?... என்ன செய்யப்போறாங்கள்?” திரும்ப வளையே போகவும் விடமாட்டாள் போலிருந்தது.

Written by - சூதாராஜ் -

Tuesday, 17 November 2015 21:17 - Last Updated Tuesday, 17 November 2015 21:22

---

“பயப்பிடாதயைங்கோ... நான் சமாளிக்கிறன்...” மனவையினை ஆறுதற்படுத்தியவாறு தாண்டவக்கோணுக்குத் தடொடர்பை எடுத்துத் தனை. அவசரமாக ஒரு லட்சம் ரூபா தவேபைப்படும் விஷயத்தனை கறி, பணம் உடனடியாக வணேட்டும் எனக்கேட்டனை. இப்போது தன்னிடம் இல்லையென்றும், இரண்டொரு நாள் பொறுக்கமுடியுமானால் வறே இடங்களில் எடுத்துத் தரலாமென்றும் வழக்கமான பதில்தான் அவனிடமிருந்து கிடதைத்தது.

“காசு இப்பவே வணேட்டும்! இல்லையென்தால்.. என்னகைக்கொண்டுபோக வந்து நிக்கிறாங்கள்..”

“ஐயையே..!” – நண்பனின் குரல் பதறியது.. “கொஞ்ச நேரம் பொறுங்கோ கொண்டுவாறன்..!”

நண்பனின் பதற்றத்திற்கு என்மறே கொண்டுள்ள பற்று பாசம் மட்டும் காரணமல்ல... என்னகைக்கொண்டுபோய் விட்டால், ஏற்கனவே தன்னிடம் பெற்றிருந்த கடன் தடொகை அதோ கதியாகப் போய் விடும்மே.. என்பதும் தான்! எனவே நான் கேட்ட தடொகையை எப்படியாவது தரவணேட்டிய நிர்ப்பந்த நிலையிலிருந்தான் நண்பன்.

“வீட்டுக்குள்ள வரவணேட்டாம்... கறேற்கு வளையில.. சந்திக்கலாம்..” என எச்சரிக்கையும் சயெத்துவதைத்தனை.

மனவையின் கையை விடுவித்துக்கொண்டு, வளையிலே வந்து கதிரையில் பெருமச்சுடன் அமர்ந்தனை.

“காசு ஒழுங்கு பண்ணியாச்சு!... இப்ப வந்திடும்.”

இப்போது அவன் இருக்கை கொள்ளாமல், எழுவதும்.. கறே பக்கமாக எட்டி எட்டிப் பார்ப்பதுமாக நின்றான்.

“யாரிட்டகை காசு கேட்டிருக்கிறீங்க?.. கேட்டவாடன இவ்வளவு தரக்கூடிய ஆள் ஆர்?”

எனக்குத் தரையாதா... இந்தக் களேவியலெல்லாம் எதற்கென்று! (புலனாய்வு!) பிடி கொடுத்து நண்பனை மாட்டிவிடாமல், மிகச் சாதுர்யமாகச் சமாளித்துக்கொண்டிருந்தனை.

தாண்டவக்கோன் தரெுவில் அந்தப் பக்கம் போகிற யாரோ ஒருவரைப் போல... சகைக்கிளில் கறேறகைக் கடந்து அசுகை காட்டியதும், எழுந்து கறேற்கு வளையிலே போனனை.

ஒரு எனவலப்பை என்கையிற்தந்தான் நண்பன், “எண்ணிப் பாருங்கோ..!”

‘சரி!’ எனத் தலையைசதைத்து, தாண்டவக்கோனை அனுப்பிவிட்டுச் சற்றும் தாமதியாமல் உள்ளே வந்தனை.

எதனை எண்ணிப் பார்ப்பது..?

அப்படியே பணத்தை அவனிடம் கொடுத்துனே .

“எண்ணிப் பாருங்கோ..!”

எண்ணாமல் அதை அப்படியே பொக்கட்பினுள் சலுத்தினான் . ஃபோனகை கையிலெடுத்துத் தகவல் கொடுத்தான் . பிரச்சனை இந்த அளவிலாவது முடிந்ததே என நான் நினகைக, அவன் வறேறொன்று நினதைதான் @ “நீ ந்கதான் உங்கட காரில... என்னகைக் கொண்டு போய் எங்கட வான் நிக் கிற இடத்தில் விடவணும்.”

எனது தயக்கத்தகைக் கவனித்து, “வானை அப்பவே போகச்சொல்லியிட்டன் .. ஓரே இடத்தில்.. கன நரேம் நின் டால் ... நோற்றட் ஆகியிடும்..” என்றான் . பிரதான் வீ திவரநை நடந்து சலெ வதறகூத் தயங்குகிறான் போலிருக்கிறது. போகவணே டிய இடத்தகைக் கட்டே டனே . அவன் கஃறிய இடம் பத்துப் பன்னிரண்டு கிலோமீ ;ட்டர் தஃரத்திலிருந்தது.

என் மனவை விவளியே வந்து... மீ ண்டும் என் கையைப் பிடித்தவாறு கலங்கிக்கொண்டு நின்றான் .

“அவரநை நாங்கள் ஓண்டும் சயெய்மட்டம் அம்மா... அழாதயைங்க!” மனவையிவை அவன் தறேறுகிறானா அல்லது கிண்டல் சயெய்கிறானா..? மனவையின் நிலையைப் பார்க்க, எனககூக் கவலையாயிருந்தது;

“தம்பி குறநை நினகைக் கவணே டாம் .. எனககூ அவ்வளவு தஃரம் வரலோது..”

யோசனை சயெய்துவிட்டு, இன்னொரு இடத்தகைக் குறிப்பிட்டான் . ஐந்து கிலோமீ ட்டர் வரநை போகவணே டியிருக்கும் . உள்ளே சனென்று கதைத்தொலபைசேயவை எடுத்து ஓஃப் பண்ணி பொக்கட்பினுள் மறதைத்து வதைத்தனே . எதுவும் நடக்கலாம் .. அப்படி ஏதுமனெறால் யாருக் காவது தகவல் கொடுப்பதறகாவது உதவும் . மனவையிடம் , “பயப்பிடாதயைங்கோ... வந்திடுவன் ..” எனக் கஃறிவிட்டு வளியே போய்க் காரநை எடுத்துனே . எனககூப் பகத்தில் முன் சீ ற்றில் அவன் அமர்ந்துகொண்டான் .

கார் ஓடிக்கொண்டிருந்தது . அவன் ரலெஃபோனில் பசேனான் .

ஏறகனவே அவன் குறிப்பிட்ட இடத்தை அடையமுன்னரே, சன சந்தடி குறநைந்த... சற்று வளியான பாதயைற் போகும் போது.. திடுதிப்பனென்று “நிப்பாட்டுங்க.. நிப்பாட்டுங்க..!” என அவசரப்பட்டான் .

தட்டப்போகிறானோ?

இப்படி எத்தனையோ கதைகள் நடந்திருக்கிறது! அவன் கட்டை தொகையையும் நான் கொடுக்கவில்லை... சந்தகேததுடன் பார்த்தனே .

“பின்னுக்கு எங்கட வான் வருகூது..” என்றான்

பாதநை ஓரமாகக் காரநை நிறுத்தினனே . காரிலிருந்து இறங்கினான் .

Written by - சூதாராஜ் -

Tuesday, 17 November 2015 21:17 - Last Updated Tuesday, 17 November 2015 21:22

---

'அப்பாடா.. தரால்லை விட்டது போ..!'

கதவலை இழுத்துப் பட்டியவாறு நான் காரை எடுக்க, சட்டினெக் கதவதைத் திறந்தான்.

பொக்கட்டினுள் கை விட்டு.. அதை எடுத்து... முன் இருக்கையில் வதைத்துவிட்டுக் கதவசைச் சாத்தினான்.

அது, அவனிடம் நான் கொடுத்த என்வலப்.. பணத்துடன்!

ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனே.. கயைசதைத்துவிட்டு விருவிரு என நடந்து போனான்.

000

rajsiva50@gmail.com